

Karli
Fortjun

*Jedno
zlatno leto*

Prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Carley Fortune

ONE GOLDEN SUMMER

Copyright © 2025 by Carley Fortune

All rights reserved.

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Do jezera, do brda, do neba

PROLOG

Sjajna fotografija te navede da pomisliš da poznaješ osobu, čak i ako je nikada nisi srela. Sjajna fotografija te uvuče u trenutak, tako da možeš da ga osetiš, pomirišeš i okusiš. A ova, po svemu sudeći, jeste sjajna fotografija.

Zagledala sam se u nju, i tek tako, ponovo sam imala sedamnaest godina.

Čula sam ih preko uvale. Bio je kraj leta, a ta tri glasa bila su mi poznata kao težina foto-aparata u mojim rukama. Stariji dečak je dozivao ostalo dvoje – svog brata i devojk, koji su ležali u kupaćim kostimima na plutajućem splavu, okrenuti ka suncu.

Bila sam u vikendici od kraja juna, posmatrala ih kako plivaju, flertuju i jure oko jezera u svom žutom gliseru. Svako od njih je bio prelep. Tako preplanuli i slobodni.

Ušli su u čamac. Najstariji je vozio. Njegov brat i devojk seli su napred. Stajala sam na ivici doka, podešavala otvor blende.

Dogodilo se u najkraćem treptaju vremena.

Čula sam čamac. Njihov smeh iznad zvuka motora. Podigla sam pogled da ih vidim kako idu ka meni. Sakrila sam se iza objektiv. Ušli su u kadar.

Škljoc.

1

Petak, 13. jun

Tih pet žena spadalo je u najlepše koje sam ikada videla. To nije imalo veze sa osvetljenjem niti sa tim koliko su vremena provele kod frizera i šminkera. U pitanju su bili iskreni osmesi na njihovim licima. Duvao je ventilator, muzika je bila glasna, a foto-urednica je uzdisala dok je posmatrala kako se slike učitavaju na mom laptopu. Nije mi bilo potrebno ni da ih okrznem pogledom da bih znala kako su spektakularne. Osećala sam to pri svakom pritisku na okidač.

Kasnije sam se srušila sama u svom praznom stanu, ali u ovom trenutku bila sam u svom elementu. Kad sam iza objektiv, mogu da izmamim lukav osmeh ili blag nagib brade. Ja sam glavnokomandujuća. To je bio jedan od razloga što sam toliko radila u poslednje vreme. Bio mi je *potreban* taj osećaj. Brujanje savršeno usklađenog seta bilo je moj opijum.

Najmlađa žena je bila u dvadesetim, najstarija u sedamdesetim, i nijedna od njih nije bila profesionalni model. Trebalo je vremena da steknem njihovo poverenje kad su stigle u moj studio. Ako je iko razumeo koliko može biti stresno kada te neko fotografiše, to sam bila ja. Sada su žene plesale i pozirale u kupaćim kostimima bez trunke nesigurnosti. Njihove strije,

bore i celulit bili su izloženi – obeležja njihovih života kojima je ukazana dužna počast u svakom kadru.

„Biće nemoguće napraviti selekciju“, rekla je Vila, foto-urednica, kada smo završile. Stajale smo rame uz rame, listajući slike na mom računaru. Najbolje će biti objavljene u *Svišu*, nedeljnom magazinu o stilu, koji je debitovao ovog proleća. „Ima toliko sjajnih snimaka, Alis.“

„Drago mi je što tako misliš“, rekla sam, blistajući. Nikada ranije nisam radila s Vilom i želela sam da je impresioniram. *Sviš* se distribuira u najvećem dnevnom listu u zemlji, i o njemu pričaju svi moji prijatelji iz naše struke. Ovo je bio moj prvi angažman za taj magazin i želela sam da ga savršeno odradim. Poslovi za časopise ne plaćaju se dobro, ali su mnogo kreativniji od onoga što radim za komercijalne klijente – i sve ređi.

Zaustavila sam se na snimku Monike, porodilje koja je bila najnervoznija u grupi. Glava joj je bila zabačena unazad, a ruke raširene. Bio je to trenutak čiste radosti.

„Imaš dve nedelje da predaš“, rekla je Vila.

„Nema problema.“ Ovde će biti minimalne obrade. U zadatku je pisalo da je u pitanju „osvežavajuće realno“ snimanje kupaćih kostima sa „običnim ljudima“ koji ih prikazuju. To je bio još jedan razlog što sam se radovala poslu – bez agresivnog fotošopa. „Samo ću srediti neposlušne vlasi i sitne nepravilnosti. Biće brzo.“

„Pa, možda ćeš morati da uradiš malo više od toga.“ Vila je spustila glas. „Želim da ostane autentično, ali recimo da su neravnine i izbočine više kao nagoveštaj celulita. Sigurna sam da možeš da izvedeš svoju magiju.“

Osmeh mi je iščezao s lica. Sakupila sam eufemizama za digitalno menjanje ženskog tela dovoljno da popunim enciklopedijski rečnik. Govorili su mi da izvedem da žene izgledaju privlačnije, dopadljivije, angažovanije, zavodljivije, atraktivnije i, otvoreno rečeno, jebozovnije. Ali nikada me nisu zamolili da *sugerišem* celulit.

„Mislila sam da želite da ovo bude *osvežavajuće* realno“, rekla sam mirno, kao da nisam spremna da bacim kameru o zid.

„Mislim, da, *apsolutno*“, nastavila je Vila. „Sjajno je imati predstavljene različite tipove tela, ali hajde da sve to malo očistimo.“

Nisam trepnula iza svojih naočara sa okvirom od kornjačevine. Na površini sam bila sušta uglađena profesionalnost. Smirila sam svoje bakarnoride kovrdže u uredan rep. Šminka mi je bila minimalna ali delotvorna. Nije bilo nijedne oguljene tačkice na mom crvenom laku na noktima. Ali ispod toga, raspadala sam se.

Nije bilo prvi put da su me zamolili da uradim nešto sa čim se ne slažem. Biti frilenser fotograf značilo je da ponekad moram da se savijem, kompromitujem i gurnem u stranu svoja uverenja ili viziju kako bih udovoljila klijentima. Samo što se to dešavalo češće nego što bih želela u ovoj fazi karijere.

„Tvoja odluka“, rekla sam Vili, a srce mi je tonulo. „Magazin je tvoj.“

Nisam konfliktna osoba, ali čak i da jesam, bila sam previše iscrpljena da se raspravljam. Trebalo mi je mnogo energije da budem *uključena* ceo dan, a bila sam uključena toliko dugo da sam sumnjala da mi je dugme za gašenje pokvareno.

I nisam bila jedina koja je to primetila. Srela sam se sa Elis, mojom briljantnom instruktorkom koja mi je postala mentor-ka, a sada i prijateljica, na kafi prošle nedelje, i rekla mi je da izgledam kao duh. Sanjala sam onaj košmar prethodne noći – onaj u kojem me jure – i bila sam još iscrpljenija nego obično.

„Odlično hvataš unutrašnju svetlost“, rekla je. „Ali brinem da si izgubila svoju. Vрати je, Alis. Želim da te vidim kako sijaš.“ Elis mi je rekla da usporim.

Prvi put sam ignorisala njen savet. Posao me je zaokupljao poslednjih šest meseci. Ili sam barem tako mislila. Ali čim je Vila otišla, iscrpljenost me je oborila. Sela sam na pod svog studija, trljajući slepoočnice jagodicama prstiju. Preuzela sam

toliko zadataka da bih ostala zauzeta, ali ovaj sam uzela zbog sebe. I obio mi se o glavu.

Bilo mi je potrebno slobodno večer. Samo jedno večer u kojem se neću sklopčati uz laptop i korigovati boje dok me oči ne zapeku. Nekoliko sati u kojima ću se pretvarati da rokovi ne postoje, u kojima ću zaboraviti na grupnu izložbu u avgustu i na zabrinut izraz koji je preleteo preko Elisinog lica kada me je videla. Bilo mi je potrebno večer u kojem sigurno, sto posto *neću* misliti na Trevora – i ovo će biti to večer. Izaći ću u provod sa svojom starijom sestrom.

Konačno sam se podigla s poda. Zaključavala sam studio kad mi je telefon zavibrirao nizom poruka. Znala sam da je ona pre nego što sam ih pogledala. Heder je gotovo isključivo slala mnoštvo poruka.

OBUJ SVEČANE CIPELE! Upravo sam nam obezbedila sto u *Džejberdu*.

Čekaj, da li ti uopšte imaš cipele za venčanje?

Kupiću ti jedan par kad krenem po tebe.

Kucala sam odgovor kada je stigla još jedna poruka. Ali ovog puta nije bila od moje sestre.

2

U Everli, porodični grupni čet, stigla je poruka od mog oca.

Nen je u kolima hitne pomoći.

Moja baka Nanet Everli – Nen za sve, ne samo za unuke – oduvek je bila moja najveća zagovornica. Bila sam mala kada je prepoznala moju kreativnu crtu i negovala je kao jedan od svojih božura. Kad sam imala šest godina, odvela me je u Umetničku galeriju Ontarija na časove crtanja. Sedeli smo među skulpturama Henrija Mura, s blokovima za crtanje u krilu, i eksperimentisali sa senkama, oblicima i linijama. Naučila me je da koristim šivaću mašinu kad sam imala jedanaest godina. Poklonila mi je prvi foto-aparat u srednjoj školi. Oduvek sam pokušavala da oponašam njenu staloženost, način na koji je uspevala da se svi oko nje osećaju viđeno. Nen je bila praktičnija od putne mape i imala je dar da izvuče najbolje iz loše situacije. Divila sam joj se isto onoliko koliko sam je i volela.

Zato, kada je pala na času plesa i slomila kuk, piće sa mojom sestrom pretvorilo se u noć provedenu u bolnici *Sanibruk*. Dok je Nen bila na hitnoj operaciji kuka, ispraznila sam svoj

raspored da bih joj pomogla da se oporavi. Ja sam bila najbolja opcija. Moj otac je bio usred izbora porote, a Heder je imala još manje slobodnog vremena. Ona je advokat kao tata i samohrani roditelj. Naši mlađi blizanci Luka i Lavinija, pa... oni su Luka i Lavinija. Volela sam ih beskrajno, ali imali su dvadeset četiri godine i još uvek su ozbiljno shvatali svoju ulogu „beba“ u porodici.

Onoga jutra kada je Nen puštena iz bolnice, Heder je poslala sa mnom da je odvedemo kući.

„Vi devojke imate pametnija posla nego da se stalno brinete o meni“, rekla je Nen dok smo je, s njenom novom hodalicom, uvodile u kuću. Za ženu od osamdeset godina koja je operisana pre trideset šest sati, izgledala je dobro. Jednom nedeljno je sređivala svoju kratku sedu kosu, uvek je bila pametno obučena i ostajala aktivna. Držanje joj je bilo besprekorno. Primitila sam da i sama ispravljam ramena kad god sam bila u njenom prisustvu, čak i sada.

„Ne u ovom trenutku“, rekla je Heder. „Ali po podne moram u sud.“

„Ja ću, s druge strane, biti tu na raspolaganju“, rekla sam joj.

Nen se namrštila. „Mrzim da pomislim da si zaglavljena ovde sa mnom, Alis. Trebalo bi da živiš svoj život.“

„Kakav život?“, promrmljala je Heder.

„Srećna sam što ostajem ovde“, odgovorila sam, ignorišući sestru. „Znaš da volim ovu kuću.“

Nen je živela u Lisajdu, u kraju punom zelenila, u srednjem delu Toronta. Onih prvih užurbanih godina posle rođenja blizanaca, Heder i ja smo vikendom češće spavale kod Nen i dede nego u sopstvenim krevetima. Naša kuća je bila nekoliko ulica dalje, ali ovu kuću sam volela najviše. Uz stazu su se nizali gusti božuri. Ručno šivene zavese s kašmirskim dezenom preko prozora sa oknima u malim romboidnim olovnim okvirima. Zvono na vratima koje je zvučalo kao da najavljuje mladence. Njegov gromoglasni ton se čuo u svakom uglu

crvene džordžijanske kuće, ali za mene je to bio zvuk mira i tišine. Nije bilo beba koje vrište. Nije bilo preopterećene majke. Imala sam svoju sobu.

„Pusti me da sama pređem stepenice“, rekla je Nen oštro kada ju je Heder uhvatila za lakat.

Nije bilo tipično za Nen da bude oštra, ali razumela sam. Živela je sama otkako je deda umro, pre dvadeset godina, i čuvala je svoju nezavisnost kao zmaj. Osim toga, trebalo je da sledeće nedelje otputuje na krstarenje po Aljasci. I ja bih bila naprasita da sam na njenom mestu.

„Jadna Nen“, prošaptala sam dok je prelazila prag sa hospitalicom.

Heder je odmahivala glavom. „Jadna ti.“

„Bićemo dobro.“

Kad se dobro ispava, Nen će ponovo bila optimistična, vedra.

Ali prošla su tri dana, a Nen je postajala sve mrzovoljnija. Nikada je nisam videla tako potištenu. Onoga jutra kad je brod isplovio na krstarenje bez nje, njeno ćutanje je bilo mračno kao oblaci koji su zatamnili zapadno nebo. Nije ni dotakla svoju ukrštenicu. Dok je kiša dobovala u prozor, pogledala sam je. Nen je volela dobru, „osvežavajuću“ oluju, ali ovoga puta joj lice nije obasjao ni tračak interesovanja. Zateklo me je koliko je izgledala stara. Ponekad me iznenadi – da joj je kosa sada bela, a ne siva. A onda sam se setila božura.

Istrčala sam iz kuće u pidžami, sa makazama u ruci, ali cveće je već bilo povijeno, desetine ružičastih i belih glavica ljubile su đubrivo, kapljice vode prijanjale uz njihove naborane latice. U normalnim okolnostima Nen bi već bila ovde u kućnom ogrtaču pre prvih kapi – više je volela cveće u vazi nego da ga gleda kako klone. Brzo sam ih odsekla, ali kada sam se vratila u kuću, naručja punog mirisnih cvetova, s mokrom kosom zalepljenom za obraze, ona me je pogledala praznim pogledom i rekla: „Nisam shvatila da pada kiša.“

Morala sam ovo da popravim.

* * *

Kad je Nen legla da odrema posle ručka, sela sam na isto mesto gde sam sedela kao dete: na vrh stepeništa, i zagledala se u zid porodičnih fotografija naspram ograde. Prvi korak moje sestrličine. Lukina i Lavinijina matura. Nen i deda u vikendici svojih najboljih prijatelja u Baris Beju. Posećivali su Džona i Džojse tamo svake godine. To je Nen bilo najdraže mesto na svetu. Provela sam samo dva meseca na jezeru, ali ostavilo je traga i na meni.

Te sam godine napunila sedamnaest. Nen mi je za rođendan poklonila foto-aparat – vrlo dobar SLR. Snimala sam kadar za kadrom, učila, pokušavala da budem bolja. Najbolje fotografije stavila sam u album koji sam poklonila Nen poslednjeg dana u vikendici. Sada sam ga našla na policama u podrumu i sela na crveni tepih, nogu ukrštenih ispod sebe.

Čak i pre nego što sam otvorila korice, sve mi se vratilo. Moje prvo putovanje daleko od kuće. Moj prvi ukus slobode. Dva meseca buđenja uz sunčevu svetlost koja se odbijala od jezera i mreškala po plafonu. Skakanje sa doka, pa plivanje ispod površine koliko sam mogla. Roštiljanje na terasi. Večno vlažna kosa. Umetnički projekti u kućici za čamce. Crveni prsluci za spasavanje. Izleti kanuom. Piknici na ostrvu. Harlekinovi romani koje sam krišom uzimala iz Džojssine zalihe. Kokosov losion za sunčanje i kriške lubenice i moj frotirski ogrtač za preko kupaćeg kostima. Deca na drugoj strani zaliva. I njihov žuti gliser.

Listala sam fotografije obala i krošnji, poljskog cveća i stejnja, blizanaca, njihovih glava kako se njišu u vodi i koje je bilo gotovo nemoguće razlikovati. Tu je bila i jedna na kojoj sam snimila sebe u ogledalu spavaće sobe, a kosa mi je bila natopljena vodom. Mislila sam da je duhovito: Alis kroz ogledalo.

Većina su bile fotografije Nen. Moje prve muze. Nen kako čita u ležaljci, blizanci ušuškani uz njene bokove. Nen kako krpi

poderotinu na Lavinijinom šorcu, dok joj naočari klize niz nos. Nen kako vesla u kanuu, kako mi maše na obalu, s blistavim osmehom na licu.

Na poslednjoj strani bila je fotografija koja je sve pokrenula.

Izvukla sam je iz zaštitne folije i proučavala lica troje tinejdžera u žutom čamcu. Od trenutka kada sam je snimila, jurila sam tu vrstu savršenstva u slici. Emociju. Pokret. Osećaj bezvremenosti. Cela dva meseca vežbanja, a dobila sam ovaj kadar poslednjih dana na jezeru. Još uvek nisam mogla da verujem koliko sam ih dobro uhvatila. Čak i sada, mogla sam da osetim miris benzina, da čujem njihove povike preko vode.

Stariji dečak je bio za volanom, a mlađi je gledao u devojk, koja se smešila u vetar. Svetlost je bila prelepa, ali ne zato što sam je ukrotila. U slici je bilo neke naivnosti, odsustva veštačkog. Prošle su godine otkad sam je videla poslednji put, ali i dalje sam, iz nekog razloga, osećala duboku povezanost sa to troje dece, sačuvane u beskrajnom letu.

Ta fotografija je bila prvo poglavlje priče o mom pozivu, početak moje ljubavne veze s fotografijom. Ona me je pokrenula na put da postanem osoba kakva sam sada.

Vratila sam se na sliku Nen u kanuu, sa osmehom koji je sijao kao zvezda, i počela je da se rađa jedna zamisao. Način da izlečim Neninu tugu i izvučem je iz kuće. Promena ambijenta. Svež vazduh. Beskrajno nebo. Svetlucava voda.

Drugi odlazak na jezero.

Naš povratak u Baris Bej.

3

Sreda, 18. jun

Pronašla sam broj Džona Kalinskog u Neninom adresaru. Nisam ga videla od sahrane njegove žene pre više od deset godina, ali dobro se sećam i njega i Džoj. Bili su isprepleteni sa životom mojih bake i deke.

Džon je zvučao srećno što me čuje. „Ostanite celo leto ako želite“, rekao je kada sam ga pitala za iznajmljivanje vikendice na nekoliko nedelja. Rekao mi je da već godinama razmišlja o tome da je proda – kuća je prazna.

Ponuda me je zatekla – i Džonova neočekivana velikodušnost i privlačnost pomisli da se dva meseca odmorim od svog života.

Kada sam prenela razgovor Neni uz popodnevni čaj, nije reagovala uzbuđeno kao što sam očekivala. Umesto toga, dugo je ćutala.

„Džon me je uverio da je u redu“, rekla sam joj. „On ne može uopšte da ide u vikendicu. Više bi voleo da neko boravi tamo.“

I tada se osmehnula – *zaista* se osmehnula – prvi put od operacije kuka.

Izvela sam proračun. Proverila sam svoj bankovni račun. Pregledala fakture i iznenadila se kad sam shvatila da sam već zaradila više nego cele prošle godine. Svetla tačka raskida je bila u mojoj neumoljivoj produktivnosti.

Setila sam se svog poslednjeg razgovora sa Elis.

Još si bleđa nego obično, Alis. Izgledaš mi kao duh. Brinem se za tebe.

Mogla sam da priuštim pauzu. A što je još važnije, možda nisam mogla priuštiti da je ne uzmem.

Sve se složilo pošto sam pozvala Džona i rekla mu da prihvatam ponudu, da bismo voleli da boravimo u vikendici do kraja avgusta.

Uspešno sam odložila mnoge svoje obaveze i pomogla da se pronađu drugi fotografi za ostalo. Pronašla sam u Baris Beju fizioterapeuta koji je mogao da posećuje Nen, i njen kontrolni pregled posle operacije prošao je dobro. Džon mi je dao ime i broj čoveka koji je pazio na vikendicu preko leta – imao je rezervni ključ.

„Ako ti treba pomoć da vikendica bude udobnija za Nen, siguran sam da bi mogao da pomogne“, rekao mi je Džon.

Dok sam birala broj, uhvatila sam sebe kako tonem nazad u uspomene na Baris Bej. Zalasci sunca boje šafrana. Svici koji su treperili u sumrak. Vrelina sunčevim zracima grejanih dasaka doka pod nogama. Koliba sa crvenim krovom u hladu zimzelenih grana.

Sanjarija se završila kao grebanje ploče kada je muški glas zagrmio kroz liniju.

„Šta, dođavola, radiš?“

„Ovaj...“

Čulo se još povika, sada prigušenih. Proverila sam ekran da budem sigurna da sam okrenula pravi broj, i da, jesam.

„Izvinite? Alo?“

Spremala sam se da prekinem kada mi je glas rekao: „Ovde Čarli Florek.“

„Čarli, zdravo. Ovde Alis Everli.“

Čula sam udarac metala o metal. Čekićem, možda.

„Samo sekundu“, rekao je Čarli, razdražen, pa zatim: „Poslednji put ti kažem, Seme, hoćeš li, molim te, da se skloniš? Uništićeš to.“

Čula sam nezadovoljan odgovor, a onda je Čarli rekao meni: „Izvinite, ko je to?“

„Alis Everli. Boraviću u vikendici Džona Kalinskog ovog leta.“ Pokušala sam da nadjačam buku u pozadini. Zvuk je podsećao na gradilište. „Da li je ovo loš trenutak?“

Usledila je duga pauza, povišeni muški glasovi, a onda je buka prestala.

„Ne, dobro je. Izvinite zbog toga.“ Čarli se nakašljao. „Zdravo. Alis, zar ne?“ Bio je to lep glas. Dubok, sa promuklo izgovorenim glasom „r“.

„Tako je.“

Da kažem nešto o sebi: jednom sam slomila zglobove na času fizičkog u devetom razredu i provela dvadeset četiri sata stiskajući zube i trpela bol sve dok konačno nisam rekla mami da *možda* treba da odem kod doktora. Ne volim da tražim pomoć, da budem smetnja ili da nekome trošim vreme. Ovaj telefonski poziv uključivao je sve te tri stvari – Čarli je očigledno bio usred nečega.

Zato sam požurila, da završim. „Džon je rekao da biste možda mogli da mi pomognete. Imam spisak stvari koje treba da uradim u vikendici za moju baku. Ona je upravo imala operaciju kuka, i ja...“

Čarli me je prekinuo. „Kako ste?“

„Izvinite?“

„’Kako ste?’“, rekao je Čarli, tonom kao da se zabavlja. „To obično pitate nekoga posle ’Zdravo’.“

„Dobro sam, hvala“, rekla sam, pomalo zbunjena. „U svakom slučaju, moja baka...“

Čarli me je prekinuo drugi put. „Dobro sam, Alis. Hvala što pitate.“

„Dobro.“ Obrazi su mi se usijali. Nisam mogla da se setim kad me je poslednji put neko prekorio. „Dobro je. Da ste dobro. Oboje smo dobro.“

Još jedna stvar o meni: kad nisam iza kamere, teško mi je da se izborim za sebe. U mojoj glasnoj, haotičnoj porodici,

sa strancima, s nametljivim umetničkim direktorima... To je jedan od razloga zašto volim da fotografišem – jedino se tad osećam kao prava opasnica.

Nakašljala sam se, pokušavajući da se vratim na temu. „Kao što sam rekla, postoji nekoliko stvari koje treba da se urade u vikendici pre nego što stignemo, i nadala sam se da vi ili neko koga poznajete može da pomogne. Imam spisak.“ Uzela sam svesku i počela da čitam stavke. „Drške za pridržavanje, pomeranje nameštaja, iznošenje tepiha...”

„Alis.“ Čarli me je opet prekinuo.

Udahnula sam, osetila kako postajem sve razdraženija. „Da?“

„Udahnite. Osećam vašu nervozu sve do Baris Beja.“

„Pokušavam da budem obzirna prema vašem vremenu“, rekla sam, prizivajući svoju najprofesionalniju, sabranu verziju sebe. Onu Alis kakva sam iza kamere. „Jednostavno želim da osiguram da sve bude prikladno kada stignem s bakom. Ako niste u mogućnosti da mi pomognete, to je sasvim u redu. Ali možda znate nekoga ko može.“

Uvo mi je ispunio dubok smeh. „Ne brinite. *Vrlo rado ću pomoći*. Džon mi je rekao za operaciju vaše bake. Ja ću se pobrinuti za sve. Pošaljite mi taj svoj spisak porukom, i ja ću *osigurati* da sve bude *prikladno*.“

Trepnula sam. „Zavitlavate me?“

„Nije mi ni nakraj pameti“, rekao je, ali sam mogla da ga čujem kako se smeška. Ne, ne smeška. *Ceri* se. „Samo se pojavite ovde, Alis. Nešto mi govori da vama treba boravak na jezeru više nego meni.“

U pozadini je ponovo počelo lupanje čekića, i Čarli je opsovao.

„Vidimo se uskoro, Gradska Devojko.“

I onda je nestao.

Veče pre nego što smo Nen i ja krenule, vratila sam se u svoj stan da se spakujem. Kada se lift otvorio na mom spratu, zatekla

sam kartonsku kutiju koju sam ostavila u hodniku kako i dalje stoji tamo. Trevor je stalno pravio planove da pokupi svoje stvari, pa ih otkazivao. Ostaci četvorogodišnje veze sveli su se na primerak časopisa *The Minimalist Entrepreneur*, bežične slušalice i zalutalu čarapu. Gurnula sam kutiju nogom unutra, iako bih je najradije gurnula niz odvod za đubre.

Mada mi to nije pomoglo da zaboravim. Svaki ugao ovog mesta mirisao je na Trevora. Kad se uselio, uredili smo ga u belim i bež tonovima, u mermeru i staklu, sve elegantno i minimalistički. Nekad nije delovalo tako prazno – nekad je delovalo kao dom. Sad je sve bilo podsetnik na to koliko sam mu popuštala. Besprekorno bela sofa koju smo kupili jedne nedelje posle doručka – ja sam želela nešto mekano i udobno, ali Trevoru su se veoma svidеле njene čiste linije. Karara tulip sto za ručavanje s neudobnim stolicama koje je on izabrao.* Tu sam sedela kada je raskinuo sa mnom. Te večeri je spremio večeru. Bilo je to pre šest meseci, i još uvek sam mogla da osetim miris *petla u vinu – nikad ga više neću jesti*.

Ne znam kako da te usrećim, Alis. Znaš li ti?

Upravo sam zakopčala svoj kofer kada je zazujao interfon. Heder je stigla u oblaku jakog parfema, noseći sumnjivu narančastu papirnu kesu koju mi je gurnula u ruke.

„Za tebe.“

Heder je kupovinu nazivala svojim „bezgrešnim zadovoljstvom“ i uvek mi je kupovala odeću. Zadnji deo mog ormara bio je prepun uskih haljina i bluzica s dubokim izrezom, zahvaljujući mojoj starijoj sestri.

Zavirila sam u kesu, pomerila tanki papir i otkrila smaragdnozelenu svilu. „Šta je ovo?“

„Ne gledaj tako zgroženo. To je haljina.“

Izvukla sam je i podigla obrvu. „To je *síćušna* haljina.“

* Dizajnerski sto sa okruglom ili ovalnom pločom od belog kararskog mermera i karakterističnim postoljem od aluminijuma „tulip“. (Prim. prev.)

„Minijaturna.“ Heder se široko osmehnula, osmehom nalik blesku blica foto-aparata. Moja sestra je oduvek bila lepa, ali njen osmeh je bio toliko blistav da je to gotovo zapanjujuće. „Zelena je tvoja boja, Kornjačo, i ako je ti ne staviš u kofer, ja ću.“

Jedan od načina na koji sam se bunila protiv svoje crvene kose bio je da *nikad* ne nosim zeleno. Moja odeća je uglavnom bila neutralna, s ponekim nagoveštajem plave. Retko žuta. Spustila sam kesu na pult, ne obećavši ništa.

Heder i ja imamo iste svetlosmeđe oči, ali tu se sličnost među nama završava. Heder je nepopravljivi egocentrik; ja volim da ostanem neprimećena. Ona ima očevu visinu, samopouzdanje i kosu boje kafe, oštro ošišanu u paž – deo njenih sudskih taktika zastrašivanja. Ja imam majčin tihi glas i bakar-noriđe kovrdže. Heder je buntovnica; ja dobra devojka. Ona je impulsivna; ja sve planiram. I, za razliku od mene, potpuno je nespupana.

I ona i tata su teatralni. Luka i Lavinija su isti takvi. Na poslednjem porodičnom okupljanju moj mlađi brat je za stolom skinuo košulju da pokaže tetovažu lava, kornjače, flaminga i majmuna preko grudi, a Lavinija je delila pozivnice za svoju burlesku na temu Mapeta.

Oduvek sam mislila da sam povukla na našu razboritu majku. Ali u decembru, kad se mastilo na papirima za razvod jedva osušilo, ona se preselila na drugi kraj zemlje, u Britansku Kolumbiju. Odrasle smo slušajući priče o sezoni koju je provela berući i pakujući trešnje u dolini Okanagan krajem osamdesetih. Stari folksvagen kombi. Prijateljica po imenu Sinamon*. Kampovanje na poljima. Ta verzija mame činila se dalekom kao bajke za laku noć. Sve dok nije objavila da se ponovo povezala sa Sinamon i da će raditi u biodinamičkom vinogradu u Kelouni. Naša majka-domaćica sad je živela tri

* Engl.: *cinnamon* – cimet. (Prim. prev.)

hiljade dvesta kilometara daleko, sipajući u čaše pino noir i vijonje u sali za degustaciju s pogledom na jezero Okanagan.

„Kako je moja sestričina?“, pitala sam sestru.

Heder se udala mlada. Ostala je trudna kao mlada. Razvela se mlada, takođe. Živela sam s njom nekoliko godina posle razvoda, kad je moja sestričina bila beba. Heder je bila rešena da savlada i pravni fakultet i novorođenče. Benet je sada imala trinaest godina.

„Nemoj da koristiš moju ćerku kao tehniku skretanja pažnje“, rekla je, marširajući ka mojoj spavaćoj sobi, s kesom u ruci. Čula sam je kako otvara moj kofer. „Trebaće mi foto-dokaz da si je obukla“, doviknula je.

Namrštila sam se kada se vratila.

„Šta? Izgledaćeš sjajno u toj haljini.“

„Nen će biti oduševljena.“

Heder mi je stegla struk, trenutno pokriven belo-plavom prugastom spavaćicom, pa sam joj odgurnula ruke.

„Šta radiš?“

„Samo proveravam da li ima tela ispod tog pamuka. Zabovarila sam.“

„Ha. Ha.“

Između njenih tamnih obrva pojavila se bora. „Ozbiljna sam. Nemoj da nestaneš samo zato što je Trevor otišao.“

Trgla sam se na ime svog bivšeg, pa prekorila samu sebe što sam tako krhka. Pitala sam se da li bi bilo lakše da nije tako brzo nastavio dalje.

Hederino lice je omekšalo. „Povedi tu haljinu u dobar provod, Ali. Obe to zaslužujete.“

„Videćemo.“

Pogledala me je kao da sam beznadežan slučaj, pa me poljubila u obraz. „Moram da idem. Benet je večeras kod prijatelja, a ja se nalazim sa nekim.“

„Sa kojim?“

Heder je bila previše zauzeta da bi se s nekim zabavljala, ali je imala kratku listu prijatelja sa povlasticama.

„Nov je. U gradu je samo noćas.“

„Ah.“

To je bio još jedan način na koji smo se razlikovale: ja nikada nisam spavala s nekim kog nisam volela. Nisam mogla da zamislim avanturu za jednu noć. Ali pošto nisam imala nameru da se upuštam u novu vezu dugo, ako se ikad i budem upustila, možda sam morala da preispitam svoju strategiju.

„To je zvučalo kao vrlo osuđivačko *ah*“, rekla je Heder.

„Bez osude. Samo razumna sestrinska briga. Budi pažljiva, važi?“

„Uvek.“ Heder me je zagrlila, garantujući da ću mirisati na vetiver do kraja noći. „Videćemo se uskoro, važi?“

„Za samo nekoliko nedelja.“ Dovešće je Benet u vikendicu, da provede nedelju dana sa Nen i sa mnom. Nisam mogla da dočekam. Tri generacije Everli žena pod jednim krovom bile su moja zamisao raja.

„A vraćaš se u grad za izložbu, zar ne?“, upitala je.

Zastala sam.

Elis je bila pred otvaranjem galerije na Davenportu, a *U (njenom) oku kamere* bila je njena prva izložba – i prva velika izložba u kojoj sam bila pozvana da učestvujem. Bio je to trenutak da se uštinem: moja bivša profesorka fotografije, žena kojoj sam se divila, želela je da me predstavi. Onda mi je rekla koju fotografiju želi da izloži, i osetila sam mučninu. Ali kako sam mogla da kažem „ne“ kad svi znaju da Elis Čo ima besprekoran ukus? Prošlo je mnogo godina otkad mi je bila profesorka, ali još nisam uspeła da pronađem ravnotežu u našem prijateljstvu. Još sam je videla kao nadređenu u svakom smislu.

„Videćemo“, rekla sam Heder. „Nisam sigurna da ću uspeti.“

Jedna od prednosti odlaska na sever tokom leta bila je što sam imala dobar razlog da izbegnem žurku povodom otvaranja.

„Kornjačo“, rekla je Heder. „*Moraš* da se vratiš.“

„Naravno“, odvrtila sam, ispraćajući je do vrata. „Volim te, Lavice.“

„Ja tebe volim više.“

Kad je otišla, na svom laptopu sam otvorila fotografije sa snimanja kupaćih kostima. Rok je bio sutra, a ja sam ih već uređila. Dva puta. U jednoj verziji žene su bile „ispeglane“ onako kako je Vila želela. U drugoj sam uklonila nekoliko bubuljica i sredila neposlušne vlasi, ali nisam dirala celulit.

Obožavam fotografiju. Profesionalno sam snimala već više od deset godina i smatrala sam da imam sreće što tako zarađujem za život. Ali mislila sam da ću, ako se dokažem, stići do tačke gde ću raditi da ostvarim svoju viziju, a ne tuđu. Zato sam prihvatila ovaj zadatak. Kao većina magazina, *Sviš* nije imao velike budžete koji dolaze uz reklamne kampanje – Vila je obećala da će to nadoknaditi dajući saradnicima više kreativnog prostora.

Pomislila sam šta bi Elis uradila. Ona je razumela realnost saradnje sa foto-urednicima, ali je i *poštovala* umetničku viziju. Uzdahnula sam i zatvorila laptop. Imala sam još jedan dan da odlučim koje fotografije ću poslati.

Telefon mi je zavibrirao kad je stigla poruka.

Čarli: Sve je spremno za tebe, Gradska Devojko. Ključevi su u poljskom toaletu.

Gradska Devojka? Možda nisam bila spremna da zauzmem stav u svom poslu, ali sam mogla da uradim bar *nešto* po tom pitanju.

Ja: Hvala.

Ja: Ali da se zna, moje ime je Alis Everli.

Čarli: Zabeleženo. Radujem se što ću te upoznati, Alis Everli.

4

Petak, 27. jun – prvi dan na jezeru

Bio je poslednji petak u junu, i Južni Ontario je bežao ka jezerima. Saobraćaj je bio gust. Trebalo nam je više od četiri sata da stignemo iz Toronta do Baris Beja, gradića koji bi mogao da vam promakne dok trepnete okom, na severnom kraju jezera Kamaniskeg.

Nen je bila tiha otkako sam skrenula sa auto-puta 401 i krenula na sever. Kad su grad, predgrađe i prigradska naselja ostali iza nas, njena pažnja bila je usmerena na prizor napolju. Najpre polja i farme. Sada šume i sveža voda. Prešle smo most na Berli Folsu, i ona je uzdahnula pred prizorom brzaka. Bile smo na magistralnom putu, a saobraćaj je gotovo stajao, pa sam skrenula pogled sa puta i upijala prizor bele vode koja se obrušavala.

„Zanimljivo je koliko se malo promenilo“, promrmljala je Nen.

Bila je obučena, kao i uvek, u belu košulju sa kragom i pantalone, vrat joj je krasio pristojan niz bisera, a usne ružičasti Šanelov karmin. Sve na njoj izgledalo je precizno, gotovo ukočeno, upečatljiv kontrast njenoj razigranoj ličnosti. Ali moja životna Nen još nije bila svoja. Imala sam osećaj da nije tu sa

mnom, već izgubljena u prošlim putovanjima u vikendicu. Prošlo je deset godina od njene poslednje posete.

Zazvonio je moj tajmer. Hvatala sam beleške na njenom poslednjem lekarskom pregledu. Osim toga, pročitala sam na internetu mnoštvo tekstova o postoperativnoj nezi. Vežbe u krevetu. Kratke šetnje. Terapija ledom. Nije smela da sedi dugo, pa sam se zaustavljala svakog sata da bi mogla da se protegne.

„Moram da nađem mesto gde možemo da se zaustavimo nakratko. Možeš li da izvedeš one vežbe za listove koje ti je pokazao fizioterapeut dok to ne uradim?“

Osetila sam pogled njenih plavih očiju na sebi. „Već si mi obula ove kompresione čarape. Dobro sam, Alis. Neću umreti od krvnog ugruška u narednih deset minuta.“

Ne dok sam ja tu. „Molim te, samo uradi vežbe za listove, Nen.“

Spustila je naočare. „Ti se ne opuštaš.“

„Opustila sam se. Veoma sam opuštena.“ U stvarnosti, bila sam budna od pet, proveravajući i ponovo proveravajući spisak za pakovanje.

Nen je nešto promrmljala i zatim okrenula glavu, da ponovo gleda kroz prozor.

Bile smo u regiji vikendica. Bilbordi su reklamirali žive mamce i pribor, kampove i iznajmljivanje brvnara, marine i rafting na rekama. Žuti znakovi upozoravali su vozače na prelazak jelena i kornjača.

Zaustavile smo se kod *Kavarta derija** u Bankroftu, na sladolede u kornetu. Ona je uzela narandžu-ananas, a ja bordosku trešnju, i jele smo ih u kolima dok smo kretale na poslednju etapu puta. Auto-put je prolazio između oštih granitnih litica, a reke i močvare su se presijavale pod suncem ranoga leta. Što smo više išle na sever, šume su postajale gušće, a saobraćaj lakši, ali smo bile na začelju kolone vozila. Neki su vukli čamce. Drugi

* *Kavarta deri* - legendarna kanadska mlekar, najpoznatija po svom kremastom sladoledu. (Prim. prev.)

su imali kajake ili kanue vezane za krov. Ovi sati provedeni u kolima bili su obred za vikendaše – hodočašće od grada do jezera, ritual prenošen s generacije na generaciju, zajedno sa ljubavlju prema svežem vazduhu i velikom nebu, i podnošenjem skakanja u hladnu vodu.

Moja porodica nije učestvovala u tom običaju. Onoga leta kada je Nen pvela Luku, Laviniju i mene na jezero, pre šesnaest godina, prvi put sam okusila život van Toronta. Upijala sam svaki trenutak. Džon i Džoj su putovali te godine. Tata je radio na nekom slučaju, a baka je želela da mojim roditeljima omogućći predah. Heder je odbila da ode iz grada, pa je Nen pvela blizance i mene sa sobom u Baris Bej. Sećala sam se da je grad bio mali – svet daleko od gustog naseljenog kraja u kojem smo živeli.

„Evo ga“, rekla je dok smo zaobilazile ivicu litice. „Veliki kraj jezera Kamaniskeg. Skoro smo stigle.“

Zapanjeno sam udahnula vazduh pred prizorom ogromne plave površine i po njoj raštrkanih ostrvaca.

Kako smo se približavale Baris Beju, voda se presijavala s jedne strane mog auta; prometni motel *Pajñ grouv* stajao je s druge. Nakon deset minuta bile smo na Ber rok lejnu, neravnom putu okruženom gustom šumom. Ivice jezera su treperile kroz prozor, između granja i žbunja. Na kraju prilaza, zemljanog puta koji je vodio do tamnosmeđe brvnare, na javoru je bio zakucan znak KALINSKI.

Nen je uzdahnula kad se vikendica pojavila pred nama. Bila je to klasična kuća, sagrađena dvadesetih, smeštena na šumovitom brežuljku iznad Kamaniskega. Imala je kameni dimnjak i veseli crveni limeni krov, kao i prozorske kapke u istom stilu. U žardinjerama na prozorima bile su zasađene balzamine boje maka. Izgledala je kao mesto gde se događaju samo dobre stvari. Parkirala sam pored uredno složenog reda drva za loženje.

„Hoćeš li da ti pomognem da izađeš?“, pitala sam Nen, primetivši da su joj ruke čvrsto sklopljene u krilu.

Odmahnula je glavom, ne odvajajući pogled od vikendice. „Mislim da ću samo da sedim ovde dok ti ne nađeš ključeve.“

Izašla sam iz kola i udahнула sve to. Sunce na kedru. Mahovina na kamenu. Nepomućena svežina seoskog vazduha. Zvuci života na jezeru. Talasi što udaraju o obalu. Motorna testera u daljini. Veverica što juri kroz divlje jagode.

Grančice i suve iglice bora krckale su pod mojim nogama dok sam išla ka zadnjem delu kuće, tražeći poljski toalet gde je Čarli rekao da ću naći ključ. Pošto ga nisam videla, obišla sam drugu stranu vikendice. Dočekao me je prizor jezera. Bio je to ogroman bazen bistre vode, toliko spektakularan da sam zastala da se divim. Ali nisam videla nikakvu šupu.

Vratila sam se do kola. „Imaš li predstavu gde je poljski toalet?“

Nen se namrštila. „Mislim da ga nije bilo – bar se ne sećam.“

Obišla sam zgradu i opet ga nisam našla. „Dođavola“, rekla sam plavoj sojki koja me je posmatrala s brezove grane. „Dođavola“, rekla sam smrči i javoru.

Izvukla sam telefon iz džepa i pozvala Čarlija. Javio se na prvi signal zvona.

„Zdravo, Alis Everli“, rekao je, razvlačeći moje ime, promuklo naglašavajući „r“ u „Everli“. Prošla me je neka struja niz kičmu.

„Zdravo, Čarli. Upravo smo stigle do vikendice, ali ne mogu da nađem poljski toalet.“

„Dobro sam, Alis. Kako si ti?“

„Veličanstveno“, rekla sam ravnodušno. Šta je s ovim ti-pom? „A ti?“

„Bolje, sad kad si se javila.“

Zakolutala sam očima.

„Gde si tačno sada?“, pitao je.

„Pored drva.“

„I šta imaš na sebi?“

Obrazi su mi se usijali od besa. „Ozbiljan si?“

Nasmejao se. „Obično nisam. Ali u ovom slučaju pitam za tvoju obuću. Staza do poljskog toaleta je prilično zarasla.“

Pogledala sam dole, u svoje sandale. „Biću dobro.“

„Idi do zadnjih vrata – onih koja gledaju na šumu.“

Uradila sam kako je rekao. „Dobro.“

„Pogledaj uz brdo.“

Padina je bila prekrivena kupinama i tankim mladicama. Kroz šiblje sam ugledala malu drvenu šupu sa krovom od trske, svega nekoliko metara dalje. Nije ni čudo što je nisam videla – bila je gotovo kamuflirana. Verovatno nije korišćena pola veka.

„Mogao si da izabereš neko lakše mesto za ključ“, rekla sam.

„Bilo je par provala oko jezera – klinici su verovatno tražili alkohol. Nisam hteo da ostavim ključ ispod otirača. Ali ako ti treba pomoć, mogu da budem tamo za pet minuta.“

„To neće biti potrebno“, rekla sam.

„Kako ti kažeš. Vidimo se uskoro, Alis Everli.“

„Šta misliš pod *uskoro*?“, pitala sam, ali on je već prekinuo.

Zagledala sam se u poljski toalet, stojeći podbočena. Uprkos onome što je Čarli mislio, nisam bila tip gradskog čoveka koji ne može da funkcioniše bez portira i *Starbaksa* samo jedan blok dalje. Ponosila sam se time što sam samostalna. Rešavala sam probleme – to mi nikad nije predstavljalo problem. Bila sam ona prijateljica koju pozoveš kad ti treba pomoć da se preseliš ili da napraviš pinjatu morskog konjica za šesti rođendan svoje sestrice. Ja sam *ta* prijateljica. Kompetentna. Pouzdana. I mogla sam da se izborim sa bilo čim, uključujući i to što me je ostavio čovek za kog sam mislila da ću se udati. Uključujući i to da se verio dva meseca posle toga. I svakako sam mogla da uzmem ključ iz šupe, čak i ako izgleda kao kulisa iz horor filma.

Popela sam se uz brdo. Staza nije bila zarasla; nije ni postojala. Odgurivala sam grane, ignorišući peckanje nečega što mi je grebalo potkolenice. Na vratima poljskog toaleta bio je

drveni zasun, i kada sam ga okrenula, vrata su se naglo širom otvorila i umalo me nisu oborila.

Unutra je bilo toliko mračno da sam mogla da razaznam samo belu plastičnu toaletnu dasku postavljenu na uzdignutu platformu. Zaškiljila sam u crnilo, i tad sam videla policu za časopise, pričvršćenu za zid, s gomilom starih brojeva časopisa *Kotidž lajf*. Pipala sam dok mi prsti nisu naišli na mali komad metala. Ali tada sam čula nešto iza sebe. Podigla sam pogled, i četiri para sjajnih očiju zurila su u mene. Rakuni.

Ako stanovnici Toronta znaju išta o divljini, to je da nikada ne treba stati između mame rakuna i njenih beba. Veliki je počeo da ispušta nizak režeći zvuk pa sam se okrenula na peti, izgubila ravnotežu i pala kroz vrata. Tresnula sam na stenu uz jedno *uuuff*.

Otresla sam se, sikćući, i vratila se šepajući do vikendice, psujući Čarlija po imenu.

„Je li sve u redu?“, doviknula je Nen iz kola.

„Samo mali susret sa krznenim komšijama. Dobro sam.“

„Krvariš.“

Pogledala sam svoje noge, i zaista, krvarila sam. Potkolenice su mi bile prekrivene crvenim ranicama, a moj fini laneni šorc bio je prekriven čičkom.

Prokleti Čarli Florek.

Unutra je vikendica bila gotovo ista kao što sam je upamtila. Zidovi od čvornovatog drveta bili su obojeni u tamnu boju meda, a nameštaj je bio sav u rasparu – dvosed, cvetna fotelja i kožni naslonjač u kojem sam kao tinejdžerka sedela zavaljena. Čudno, nije bilo niskog stočića – zaklela bih se da je to nekad bio sanduk sa slagalicama i igrama unutra. Bio je tu i prelep kameni kamin, gvozdene alatke stajale su na stalku pored kutije s cepanicama i novinama, i Džojšina polica za knjige, još uvek puna njenih jeftinih ljubavnih romana iz knjižare. Vikendica

je bila smeštena odmah iznad vode, a ceo njen prednji deo bio je od stakla. Stajala sam tamo, odmahujući glavom na to koliko je lepa.

I tek tako, ponovo sam imala sedamnaest godina, obučena u frotirski bademantil, s foto-aparatom oko vrata. Bila sam oslobođena Trevora, od *nagoveštaja celulita*, od osećaja da mesecima nisam snimila fotografiju koja je bila moja. Zurila sam kroz prozor i mogla sam da vidim osmogodišnje Luku i Laviniju kako skaču sa doka, i žuti gliser kako para vodu.

Ali onda sam trepnula i vratila se u svoje tridesetdvogodišnje telo. Zurila sam u praznu uvalu, pitajući se da li postoji način da se vratim.

Pomogla sam Nen da, pomoću hodalice, uđe u vikendicu, ignorišući njen zahtev da to uradi sama. Prešla je pogledom po dnevnoj sobi, i oči su joj zasjale. Stisnula sam joj ruku.

„Misliš da možemo izdržati dva meseca ovde zajedno?“, pitala sam.

Klimnula je glavom, ali nije rekla ništa. Oči su joj se zaustavile na polici za knjige, i videla sam kako je progutala knedlu.

„Mislim da mi treba čaj“, rekla je Nen, krenuvši ka kuhinji. Svakog popodneva oko tri pila je šolju orindž peko čaja (s malo mleka i jednom kašičicom šećera). Sad je bilo skoro četiri.

„Dozvoli da ja to uradim“, ponudila sam.

Odbila me je pokretom ruke. „Nisam nepokretna, Alis. Mogu da stavim vodu da provri. A i treba da radim što više samostalno. Doktorova naredba.“

„Dobro.“ Okrznula sam pogledom veliki tepih u dnevnoj sobi. Mogla bi se soplesti o njega i sigurno će smetati njenoj hodalici. Toliko o tome da je Čarli sve sredio. „Izneću tepih. Javi mi ako ti nešto zatreba.“

Vikendica je gledala na jug, i sunce ju je pretvorilo u saunu. Kosa mi se uvijala na potiljku dok sam gurala kauč i stolicu sa

tepiha. Kleknula sam na jedan kraj da ga smotam, ali bio je pričvršćen.

„Alis?“, pozvala je Nen.

„Šta nije u redu?“, skočila sam na noge i pojurila u kuhinju, gde sam je zatekla kako drži list papira.

„Jesi li videla ovo?“

Predala mi je stranicu.

„Bilo je na frižideru“, rekla je Nen.

Ivica je bila iskrzana, iščupana iz spiralne sveske, a obe strane bile su prekrivene crnim mastilom. Kada sam završila čitanje, zvonilo mi je u ušima.

Sanjala sam da ću provesti mirno leto na vodi. Zamišljala sam duge šetnje i sunčeve izlaske, plivanje usred dana i ušuškane večeri uz knjigu. Zamišljala sam mir i odmor i nadoknađivanje posla.

Ali nisam očekivala Čarlija Floreka.

5

Alis Everli (ne Gradska Devojko),

Znam da ceniš spiskove, pa evo šta sam sredio da vikendica bude pogodna:

- *Svi tepisi i staze su uklonjeni, osim velikog u dnevnoj sobi. Pričvrstio sam ga i ne bi trebalo da pravi problem tvojoj baki. Takođe sam pomerio nameštaj, da ima otvorene prolaze do kuhinje, verande, kupatila i spavaće sobe.*
- *Izneo sam sanduk koji je Džon koristio kao sto za kafu, da bi bilo više prostora za hodalicu. Igre, slagalice i špil karata možeš da nađeš na polici u ormaru druge spavaće sobe. Doneću vam uskoro dva-tri mala stočića.*
- *Dodao sam držače u kupatilu i trake protiv klizanja u tuš-kabini. Da li si donela stolicu za tuširanje? Prodaju ih u apoteci u gradu, ako nisi. Takođe sam postavio poviše-no toaletno sedište. Džon je insistirao da pokrije troškove svega ovoga, pa nema potrebe da mi vraćaš.*

- *Sredio sam najveću sobu za tvoju baku. Izneo sam jedan noćni stočić i pomerio krevet uza zid, da ima više prostora.*
- *Postavio sam noćna svetla u njenoj sobi i po celoj vikendici, da se možete bezbedno kretati po noći.*
- *Preuredio sam stvari u kuhinji da svakodnevne sitnice budu lako dostupne.*
- *Ovde postaje vruće kao u paklu. Postoji ventilator u sobi tvoje bake, ali javi ako ti treba još jedan. Imam rezervni.*
- *Čamac je u vodi. Rezervoar je pun.*
- *U zamrzivaču je plastična kutija, u njoj su taške sa sirom i krompirom, u slučaju da vam večeras zatreba laka večera.*
- *(Koliko si impresionirana sada? Pošalji mi sliku svog lica.)*

Čarli

Na poledini je bio spisak sitnih poslova koje je radio za Džona: zamena klimavog stepenika ka jezeru i dodavanje ograde, krčenje žbunja, ponovno farbanje doka. Ostavio je informacije o kaminu, vaj-faju i vodi (pijaća, iz bunara). A zatim i završnu belešku: *Džon me je zamolio da se brinem o tebi i tvojoj baki, i obećao sam da hoću. Srećnice: viđaćemo se mnogo ovog leta.*

Zurila sam u pismo. Čak i njegov neuredni rukopis delovao je drsko. Taj čovek je vrlo siguran u sebe. Osetila sam mali ubod zavisti.

„Ovo je smešno detaljno“, promrmljala sam.

„Rekla bih da imamo anđela čuvara“, rekla je Nen; zvučala je vedrije nego celog tog dana.

Ponovo sam preletela pismo i frknula. Pre će biti pali anđeo. *Koliko si impresionirana sada? Pošalji mi sliku svog lica.*
„Rekla bih da naš anđeo ima visoko mišljenje o sebi.“

Za večeru smo imale taške. Bile su domaće i smešno ukusne.

„Znaš da sam ja sašila one zavese iznad sudopere?“, doviknula mi je Nen dok sam prala sudove.

Kuhinja je bila smeštena na jednoj strani vikendice, pomalo odvojena od preostalog prostora, ali prozor je imao divan pogled na šumu. Otvorila sam ga širom, zajedno sa svim ostalim prozorima u vikendici. Čarli je bio u pravu: unutra je bilo vruće kao u paklu.

„Izgleda kao tvoj rad“, rekla sam Nen, posmatrajući požute pamučne zavese na napetoj šipci.

„Džofs je užasno loše šila. Nije znala ni šav da popravi. Ja sam porubila sve Džonove pantalone.“

„Opraću zavese sutra“, rekla sam. „Možda uspem da ih malo posvetlim.“

„Treba da ih...“

„Okačim na sunce, znam.“ Sve što sam znala o brizi za tkanine i odeću znala sam zahvaljujući Nen. Mogla je da ukloni svaku mrlju i bila je divna krojačica.

„Hoćemo li da počnemo slagalicu?“, pitala sam pošto sam završila pranje. Provele smo mnogo večeri ovde slažući slagalice pošto bi blizanci otišli u krevet.

Nen je stajala pored police za knjige, držeći staklenu teglu sa kutijama šibica.

„Šta je to?“

Njen osmeh je bio tužan. „Uspomene.“

Prešla sam sobu, i ona mi je pružila teglu. Izvukla sam jednu kutiju šibica. Bila je tamnoplava i srebrna, s nazivom restorana koji nisam prepoznala, na prednjem poklopcu, i adresom u Torontu, ispisanom pozadi.